

HORVÁTH VERONIKA

Vidéki

A dekagramm és a kilogramm közti váltószámról beszél, azt rontottam el. Neki kéne lenni a Tüskevából Éva néninek, de hiába szép, félek. Nem lesz javító dolgozat. Csak mondana valaki bármi kedveset. Nekem itt semmihez nincs közöm. Nálunk zöld volt a tábla, nem fekete; kerek, nem négyszögletes a kréta. A dátumot a tanító írta föl, nem a hetes. Ez olyan nehéz? Vállat vonhatnék: mit tudom én. Semmit. Mit tudok? Talán a szagokat: büdös van, az utcáról ömlik be az ablakon a benzingőz. Hányanom kell, nem szellőztetek. Csak mondana valaki bármi kedveset. Bemutatkozni se szünetben, se angolon nem merek: játszásból sem tudok idegen nevet, nálunk a faluban mindenkit magyarul hívnak. Kivéve az angolt, aki skót, és akié az ezres. Ez nem matek, hanem egy terület. Tízéves vagyok, kövérkés és kényes, izzadok egész féléven át. Januárban piros foltot látok tízpercben a bugyin. Nem kérdezősködöm, később mégis azt mondják, nem lehetek többet kisgyerek. Otthon a fürdőkádba úgy rúgok bele, a nagylábam ujja majdnem eltörik. Jaj nekem, mondogatom, de nem tudom megfogalmazni, mi nehéz.

Olyan még sose volt

Az összes nagynagynéném és azok anyja ugyanazt mondta, ha eljött a világvége, és burjánzani kezdett az önpusztító félelem. Bűvös szavait a túlélés igazolta. Ha meghaltunk közben, az sem tűnt fel senkinek. Ugyanúgy ropognak az ízületeink, ugyanúgy kotorászunk lábfejükkel ágyunk mellett a papucs után. Félálomban konyhába megyünk, törölgetünk, mosogatunk, reggelit készítünk, leszedünk, elpakolunk, csomagolunk, ruhákat dobunk szennyesbe, ecettel meg szódabikarbónával foltokra vadászunk. A boltokban akciókra. Kosárból kamrába pakolunk, gyűjtögetünk és felhasználunk. Klopfolunk, irdalunk, aprítunk, gőz fölé hajolunk, hagymás kézzel a szemünkhöz nem nyúlunk. Láthatatlan hadseregekkel küzdünk, szerekekkel és szokásokkal tartjuk távol az ellenséget. Védelmezünk, gondoskodunk. Szűnyogfelhőben gyomláljuk a sziklakertet, kövirózsát nevelünk. Ha majd süvít a huzat, letörjük néhány levelét, és éjszakára cseppentünk belőlük. Sapkában alszunk, betömött fülkagylókkal.